

Σπουδάζοντας την μετάνοια.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πηγήν ζωῆς κέκτημαι σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου πρὸ τοῦ τέλους· Ἥμαρτον, ἰλάσθητι, σῶσόν με.. Μεγας Κανων, Αγίου Ανδρεα Κρητης. Απο το ταπεινο παρεκκλησι ενος αγιορειτικου κελλιου, καπου στην εξωκοσμη ερημο του Αθωνα, μεσα στην ιερη ησυχια, τοσο την φυσικη, οσο και την πλεον εκζητουμενη, και δυσκολοκατορθωτη, δηλαδη την πνευματικη, αυτην του νοος και της καρδιας, που οταν την επιτυχει καποιος, ενοποιει δια αυτης, ως εκ μιας συνεκτικης και συγκολλητικης, ισχυρης ουσιας, τις χαρισματικες δυναμεις του ανθρωπινου οντος, και αναγαγεται στα κρασπεδα των αρρητων μυστηριων, οπου τα αρρητα και αγιαστικα μυστηρια τελεσιουργουνται ιεροκρυφως και αενaws, εως τις περιλαμπρους Μητροπολιτικους Ναους, των αστικων κεντρων, η ευλογημενη αυτη περιοδος της Αγιας και Μεγαλης Τεσσαρακοστης, διαμορφωνει ενα περιβαλλον, καλης αγωνιας και αληθινης κατανυξης, στους οπου γης ορθοδοξους αδελφους, ειτε φερουν το σχημα το μοναχικο, ειτε διακονουν ως λειτουργοι, ειτε ως πιστοι συμ-μετεχοντες και συμπροσευχομενοι. Εχει σημασια το τελευταιο. Ας μην ξεχναμε ποτε οτι κατα τις ιερες ακολουθιες, απο τον Εσπερινο μεχρι την Θεια Ευχαριστια, και απο το Αποδειπνο μεχρι τον Ορθρο, και τις Ωρες, και ολα οσα τελουνται στους Ναους μας, δεν υπαρχουν απραγοι “θεατες”, απο την

μια, και αποκλειστικά “δρωντες”, απο την αλλη, αλλα ολοι, μα ολοι, ακομα και αυτοι που περι αλλων τυρβαζουν και δεν προσεχουν, ειμαστε πρωταγωνιστες και μετοχοι, ενος ιερου δραματος, ενος δραματος Ζωης και Ενεργειων, αμφιδρομων δηλαδη εκ Θεου ενεργουμενων, και εξήμων συνεργαζομενων, για την σωτηρια τοσο την δικη μας, οσο και του συμπαντος κοσμου. Γιατι ειναι γεγονος μη γνωριζομενο απο πολλους, οτι απας ο λαος του Θεου, φερει Ιερατικο αξιωμα, και μαλιστα τρισσον. Ιερατικο, Βασιλικο, Προφητικο. “Υμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς.” Πετρου Επιστολη Α΄ 2.9 Καλειται δηλαδη το καθε μελος της Εκκλησιας, να ασκησει στο περιβαλλον του, αλλα και γενικότερα στην συνολη κτιση, οπου διαβει, και αγωνιζεται καθημερινα, τα τρια αξιωματα του, συμφωνα με την δεκτικοτητα του, και την κατ’αναλογιαν χαρη που ελαβε, και να: 1. Αναγαγει ευχαριστιακα τα προσφερομενα δωρα, απο την ιδια την ζωη του, εως και την κτιση ολοκληρη, προς τον Δωρεοδοτη Θεο και Κυριο. (Ιερατικο) 2. Ασκησει το χαρισμα της βασιλικης του εξουσιας, επι των αισθητων και αλογων κτισματων, αλλα οχι δεσποτικω και απολυταρχικω τω τροπω, οπως ατυχως πραττει ο συγχρονος “πολιτισμος”, και παει απο το κακο στο χειροτερο, αλλα εν συνεσει, εν διακονια και εν ταπεινωσει, καθοδηγωντας τα υλωδη πραγματα και νοηματα, προς τον εσχατολογικο σκοπο τους, που ειναι η αναγωγη τους απο, και δια μεσω αυτων, του ιδιου προς τον Σωτηρα και Λυτρωτη Θεο του. (Βασιλικο) 3. Εκφραζοντας και προσφεροντας τον προφητικο λογο, στους αδελφους, και παντι τω αιτουντι, ως λογο Θεου, με αυτομεμψια και ειλικρινη ταπεινωση καθως ο ανθρωπος φερει μονο το κενο και την αμαρτια αφ’εαυτου, και μονον ο Θεος δινει λογο αγαθο, και ουσιαστικο σε οποιον επιθυμει να βοηθησει και να διακονησει, με πνευματικη ελεημοσυνη οποιον ζητα και απλωνει το χερι. (Προφητικο) Και αυτο αφορα τοσο την ειδικη ιερωσυνη των λειτουργων, που τελουν τα Μυστηρια, δανειζοντας το αισθητο στοιχειο, δηλαδη το σωμα και τα χερια τους, στον Αρχιερα και Δεσποτη Χριστο, οσο και την γενικη ιερωσυνη που φερουν οι λαϊκοι, οντες χρισμενοι απο το Αγιον Πνευμα, κατα την εισοδο τους στο Σωμα της Εκκλησιας, δια του αγιου βαπτισματος. Ετσι περα τον Ιερα Λειτουργο που ειναι επιφορτισμενος με το τελεστικο καθηκον προς ωφελεια και αγιασμο του λαου, και φυσικα δεν ειναι “απεσταλμενος” ουτε “εκπροσωπος” του Θεου, οπως πολλοι λαθεμενα, και αντι-εκκλησιαστικα θεωρουν, συνηθως, η μαλλον παντα απο αγνοια, ορμωμενοι, αλλα απλα τελει εργο λαου, εκ του “λειτος” (λαος) +εργον = λειτουργος, ως προεστως της ευχαριστιακης συναξεως επι το αυτο.

Ο Θεός δεν έχει καμμία.. εταιρεία, για να έχει “αντιπροσώπους”, και “εκπροσώπους”, η “απεσταλμένους”, η δεν ξέρω και εγώ τι άλλο.. Αυτά οι παπικοί τα έχουν βγάλει για να κάνουν τις δουλειές τους, φυσικά χωρίς τον Θεο.. Για εμάς τους Ορθοδόξους ο Θεός και Κύριος, μόνο λαο και λειτουργούς εκ του λαου Του, έχει, και δεν χρειάζεται κανεναν απο τους παραπάνω “εντεταλμένους” που αναλυσάμε.. Ο Ιερέας είναι κληρός εκ του λαου, και απο την πλευρά του λαου, αναγει δεήσεις και παρακλήσεις προς τον Πατέρα, δια, εν μέσω, και εκ του λαου. Ως γνωστόν, Λειτουργία, χωρίς εστω εναν λαϊκό δεν τελείται. Αρα έχουν ολοι αναντικαταστατή αξία, και συμμετοχή. Κλείνει αυτή η παρενθεση για να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις. Αφήνοντας λοιπόν ολοι μας, τις μεριμνες και τα προβλήματα, που πολλαπλασιαζονται, αλλα και ποτε δεν επαψαν να υπάρχουν, ουτε θα παψουν, να μας χτυποουν, τα πολυκυμαντα του βιου σαλευματα, και τρανταγματα, εισερχομαστε για αλλη μια φορα, σε εναν αεναιο κυκλο, δωρεων και ευκαιριων πνευματικων. Πέρα απο τον οποιο κανονα, που ακολουθει ο καθενας στο σπιτι, κατα μονας, με ευλογία παντα του Πνευματικου του, περα απο τις προσευχες καθε ωρα της ημερας και τις μελετες κατ’ιδιαν, πνευματικων βιβλιων, αυτο που θα ανατροφοδοτησει αποφασιστικα την ψυχη που αναζητα τον Θεο, είναι η οσο το δυνατον πληρης συμμετοχη, στα ιερα δρωμενα της Τεσσαρακοστης, με αποκορυφωμα ως την Κυριακη των Βαΐων, πριν αρχισει η Μεγαλη Εβδομαδα των

Παθων, να είναι ο περιφημος Μεγαλος Κανοντας του Αγιου Ανδρεα Κρητης, που αποτελεί ενα αφθαστο και ακαταληπτο διαμαντι, για τους αμνητους και τους χοϊκα κειμενους, απνευματιστους ανθρωπους, και ταυτοχρονα εναν ποταμο νοηματων και πηγη ακενωτη, εκ Πνευματος και εκ της θεοειδους διανοιας του αληθινα μετανοημενου ανθρωπου, για τους εν πιστει διαπορευομενους αδελφους. Πραγματικα πρεπει, και το πρεπει εδω παει με την εννοια του πνευματικου φιλοτιμου, ως ελατηριου, καθως μονο αυτο μας καθοδηγει σωστα και ευχαριστιακα, μεσα στην πορεια μας στο Εκκλησιαστικο Σωμα, και οχι καποιο ξηρο και τυπολατρικο καθηκον, ο καθενας μας να μελετησει με ειλικρινη διαθεση και ψυχικη ορμη, τον Μεγαλο Κανονα, και να τον κανει εγκολπιο ολες αυτες τις ημερες, και ετσι να ωφεληθει τα μεγαιστα. Προκειται για μια καθολικη ανακεφαλαιωση ασυλληπτου μεγαλειου, ολης της μοιρας του ανθρωπινου οντος, απο την ακρα συλληψη του, στο Νου του Πατρος και Δημιουργου, και την αλογη αποστασια του απο την αγαπη Του, μεχρι την καθοριστικη στιγμη της μετανοιας του, αυτην την αποφασιστικη στροφη και επιστροφη, και την οδυνηρη για τα παθη και το βολεμα, αλλα τοσο εξαγνιστικη πορεια προς αγιασμον και υιοθεσια στον αιωνα των αιωνων. Μεσα στην καθε ακολουθια αυτο το διαστημα, ο ανθρωπος-πιστος, νιωθει οτι βρισκεται σε εναν αλλο χωροχρονο. Αυτο δεν ειναι αλλο ενα βαρετο φιλοσοφικου τυπου σχημα, η ενας βερμπαλισμος για εντυπωσεις, αλλα μια ολοτελα, αληθινη και πραγματικη πνευματικη διεξοδος, στο φωτεινοτατο ξεφωτο, οπου ο Πατερας Θεος, ως Πανδοχος, Οικοδεσποτης και Ξενοδοχος, της αγαπης και του ελεους, της συγχωρητικοτητας και της φιλανθρωπιας, αναμενει τους κεκλημενους συν-εορταζοντας, πρωην "ξενους", με Αυτον, τους προτερα χαμενους, σαν τον ασωτο, υιους Του, ωστε να τους χαρισει απλοχερα δωρα και πνευματικο εδεσμα πλουσιο, αρτο και οينو ζωης, σε μια χαρμο-πενθιμη, - τι παραδοξο για την λογικη του κοσμου -, πανυγηρικη συναξη λαου, τοσο των, προς σωτηρια κινουμενων, οσο και των ηδη σεσωσμενων επουρανιων κατοικων, που προγευονται απο τωρα τα αρρητα αγαθα της Βασιλικης ατελευτητης και ακορεστης

Τραπεζας.

Ομως προϋποθεση για να βιωσει ολα αυτα ο ανθρωπος, ο πιστος, ειναι η συντριβη και εγκαταλειψη καθε ικμαδας μεριμνας, και δευτερης σκεψεως απο την νεκροφανη καθημερινοτητα, που φερει μαζι του, κατα την εισοδο του, στον κυκλο των ακολουθιων. Ολα πρεπει να μεινουν εξω, απο την εισοδο του Ναου. Και εδω βοηθα καθοριστικα η μελετη του Μεγαλου Κανονα. Τα νοηματα, ειναι τοσο ζωντανα, περιεκτικα, μας αφορουν τοσο προσωπικα ολους, ωστε οποιος τα παρει στα σοβαρα και εντρυφησει σε αυτα, θα ταυτισει τον εαυτο του, το προσωπο του, με τον γραψαντα τον Κανονα, και θα δει οτι τελικα, ο χρονος, η ζωη, οι περιστασεις, οι καιροι, δεν ειναι παρα ενα αϋλο μονοπατι που βαδισαν αλλοι πριν απο εμας, αλλοτε στενο, αλλοτε φαρδυ, ανηφορικο, η γκρεμος αληθινος, και καλουμαστε να βαδισουμε και εμεις, ενα μονοπατι που οδηγει στην σωτηρια και την συναντηση με τον Ζωντανο και Σωτηρα Κυριο μας. Τροπαρια οπως αυτο: «Πόθεν άρξομαι θρηνείν τας του αθλίου μου βίου πράξεις; Ποίαν απαρχήν επιθήσω Χριστέ, τη νυν θρηνωδία...» η αυτο: «Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα τι καθεύδεις; Το τέλος εγγίζει, και μέλλεις θορυβείσθαι· ανάνηψον ουν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, Ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών.» Μας μετακεντριζουν το σημειο υπαρξιακης αναφορας, προς το αληθινο στοχο, σκοπο και νοημα μας, που δεν ειναι αλλο απο μια προσωπικη μετοχη ολοενα και πιο τελεια, στην ενεργητικη ακτιστη ζωη, που διδεται κατα χαρη και δωρεα, οχι κατ'ουσιαν βεβαια, του Τριαδικου Θεου μας. Αυτο επιτυγχανεται στον βαθμο που ο πιστος θα Χριστοποιηθει, και θα

αποκτήσει Χριστοκεντρικό νου, καρδιά και πνεύμα, και θα αγεται και θα φερεται τροπον τινα, με την καλη, την αληθινα πνευματικη εννοια, απο τους λογους και τα διδαγματα του Χριστου, και των φιλων Του, των Αγιων Πατερων, που τοσο βαθια ερμηνευτικα και θεοπνευστα, τις διετυπωσαν μεσα στους αιωνες για χαρη μας. Μηπως ο Αγιος Ανδρεας, εγραψε τον Κανονα για τον εαυτο του; Για μας γραφτηκαν αυτα. Για τον καθενα και την καθεμια προσωπικα. Οφειλουμε να τα εγκολπωθουμε, να τα αγαπησουμε, να τα ζησουμε. Δεν ειναι λογια, ουτε ποιηματα, ειναι βιωματα, μεσα απο πονο και δακρυα μετανοιας, και ξεκαθαρες ανοθευτες παρακαταθηκες - οδοδεικτες προς την σωτηριωδη οδο της μετανοιας. Ειναι ενας καθρεπτης, στον οποιο μπορουμε να κοιταχουμε αφοβα, εαν θελουμε καποτε να ειμαστε ειλικρινεις με την ζωη μας, γιατι δεν μας παραμορφωνει οπως θελει η ψευτρα ζωη και η εποχη μας, αλλα μας δειχνει οπως ειμαστε αληθινα. Σπαι το ειδωλο μας, την στρεβλη εικονα και τον προσωπικο μας μυθο, ωστε να μας γυμνωσει, και να μας εμφανισει ως μια αλλη Οσια Μαρια Αιγυπτια, καταμεσης της ερημου, των προσωπικων παθων, και λαθων μας, γυμνους και τετραχηλισμενους ενωπιον ουρανου και γης, Πλαστου και δημιουργιας. Εκει οπου η ενοχη και η μεταμελεια, δεν μενουν στον τυπο και τον εξωτερικο ψυχολογικο φλοιο, αλλα μετακαινιζονται, εκκεντριζονται και μπολιαζονται στον συνεχωσ αρδευομενο, ολους τους καιρους και τους χρονους, απο το τρεχουμενο Μεγα Ελεος, τον καλο αμπελωνα του Χριστου, που δεχεται καθεναν που μετανοει, σαν τον δικαιο που Τον ακολουθουσε ανεκαθεν, και ακομα καλυτερα.. Και ετσι τελικα, γυμνοι και χωρις φτιασιδωματα, ψευδοβεβαιιοτητες και αυτοκολακειες, παρουσιαζομαστε να ειμαστε ετοιμοι, για να βαλουμε μια αρχη, οπως καθε μερα εβαζαν φτασμενοι πνευματικα και αγιασμενοι πατερες στο Γεροντικο των πρωτων αιωνων. Και ετσι να φωναξουμε, να ανακραξουμε και εμεις: «Γυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δείπνου· ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνέλαιος· ἡ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι· τὸ δείπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας δεθεὶς ἔξω ἀπέρριμμαι. Κρατῆρα ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσατο τὴν Πλευράν σου τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἐξέβλυσε κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα Διαθηκῶν, Σωτὴρ ἡμῶν. Ὁ χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ’ ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου· Σωτήρ, αὐτός με οἴκτειρον.» Ετσι οταν περασουμε καρτερικα και μυσταγωγικα, μεσα απο την οδο αυτην, αληθινα μετανοουντες, και ζησουμε την χαρα του πενθους, των αμαρτηματων και της αποστασιας μας, τοσο για εμας, οσο και για αυτους ακομα που δεν το καταλαβαινουν, και κειτονται μακραν, η ερημος αυτη θα μεταβληθει, τοσο στον λειτουργικο χωροχρονο, οσο και σε αυτον της εξω ζωης μας, σε κηπο παραδεισου, σε μια οδο ελπιδος και αναμονης για τον Ερχομενο, τον Ανασταντα Λυτρωτη

μας.

Δεν έχουμε να κάνουμε εδώ με “ψυχολογικές” διαφυγές, ή, με αναζήτηση μιας εφημερης “παρηγορίας” από τα οποία αδιέξοδα μας, όπως θεωρεί πλειοψηφικά, και συντριπτικά η κοινωνία των ανθρώπων, που βλέπουν και παραθεωρούν την Πίστη στον Ζωντανο Τρισηλίο Θεό, ως θρησκευτικό απολιθωμά και καθήκον, αλλά με μια αληθινή πορεία επιστροφής, προς την ουσία της υπάρξεώς μας, προς την πατρίδα μας, και τον προορισμό μας, την γη μας από την οποία δικαίως εξοριστηκαμε, και καλούμαστε να επιστρέψουμε. Γιατί ποιος μπορεί να πει σε κάποιον που περιπλανήθηκε επί μακρόν σε ξένους τόπους, και είδε και άκουσε πολλά, αλλά τίποτα δεν τον ανέπαυσε, γιατί τίποτα δεν ήταν δικό του, και εκ της ουσίας του, όταν θα φτάσει κάποτε πια, να ξεκουραστεί και να ζησει ευτυχισμένα στον τόπο του, ότι δεν έχει έρθει στην αλήθεια του; Κανένας ασφαλώς. Και δύναται να γνωρίζει ουσιαστικά ο άνθρωπος, ποια είναι η προσωπική του αλήθεια, η υπαρξιακή και η βιωματική, στο μέτρο που θα αφήσει τον Θεό, να τον απαλλάξει από τις αστοχές και ασκοπές προσωπικές του περιπλανήσεις, να του την αποκαλύψει, και να τον οδηγήσει μέσω αυτής, στην περιποθητή γη της επαγγελίας, που δεν είναι άλλη από την ζωοπαροχό αγκαλιά, Του Πατρός, και του Υιού, και του Αγίου Πνεύματος. Καλό Σταδίο, καλό αγώνα σε όλους μας, και καλή Μετανοία να έχουμε, ώστε και να μας δωρηθεί διαπαντός το Μεγάλο Έλεος που είναι ο Ιδίος ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός, ο Εσταυρωμένος και Ανάστατος, ο Λυτρωτής και Σωτήρας μας, αμήν.

Πηγή: nemonpnoi-magdalini.blogspot.gr